

Joe L. Wheeler

*Te uiți și . . .
pierzi !*

*Cum te afectează
televizorul
pe tine și familia ta*

1. Natașa

Nu înțelegem cum s-a întâmplat s-o pierdem pe Natașa.

I-am dat tot ce a dorit. Chiar am sacrificat și i-am dat lucruri pe care mi le dorisem personal foarte mult, astfel încât să aibă tot ce era mai bun. M-am îngrijit să aibă o doică cu cele mai bune recomandări, am dat dispoziții să fie ținută acasă, ca să nu se joace cu alți copii necreștini. Cât de norocoși am fost, că am putut avea televizoare în toată casa, astfel să aibă tot timpul ocupat. Am fost primii din bloc care am cumpărat videorecorder. De-a lungul anilor i-am procurat o bibliotecă enormă de filme video. A învățat foarte mult despre viață din telenovele, filme documentare, filme polițiste, talk show-uri, reclame, etc. La doar patru ani, ne-a cerut bani pentru un sutien!

Mai târziu a început să asculte mai mult la walk-man și să urmărească producțiile MTV. Ca și ceilalți prieteni ai ei, cunoștea pe de rost versurile tuturor cântecelor.

Oblșnuia să meargă cu noi la biserică dar, de ani de zile, își pierduse interesul; spunea că este plictisitor. De curând am observat schimbări în stilul ei de viață, cu care nu suntem de acord. În unele nopți, vine acasă beată, spre dimineață; a fumat încă de la treisprezece ani, cu toate că i-am spus să înceteze, pentru că își

scurtează vîlta; după aceea, am descoperit niște ace ciudate în baie și ne-a spus că se droghează "când și când". Și la cineva foarte important pentru ea, plănuiase să se mute săptămîna care urma.

Undeva trebuie să fi greșit, pentru că valorile noastre nu mai sunt și ale ei, iar Dumnezeuul nostru nu mai este și al ei.

Vă rog, spuneți-ne unde am greșit !

2. Pечеți pe suflet

Cu multă vreme înainte de apariția televiziunii, poetul american Walt Whitman scria:

"A fost un copil care zilnic pleca
și primul obiect la care privea,
Acel obiect devenea el
și acel obiect a devenit o parte din el."

Câțiva ani mai târziu, Alfred Tennyson spunea același lucru, puțin altfel în poemul său, "Ulise":

"Sunt o parte din tot ce am întâlnit."

Cât de adevărat este faptul că fiecare din noi este suma totală a ceea ce a văzut! Cu siguranță că noi, cei impregnați de mass-media și de informatică, trebuie să recunoaștem acest mare adevăr: gunol în casă, gunol afară. Însă cât este de ciudat că noi cunoaștem acest fapt de viață în mod abstract și totuși nu acționăm tocmai în domeniul în care Dumnezeu ne-a încredințat nouă, muritorilor, cea mai mare răspundere: creșterea copiilor.

De obicei spunem: "Acest program nu-l va afecta pe copil prea mult."

Ca apoi, "Ultimul program n-a fost atât de rău pe cât mă temeam. Acum este O.K., copilul meu poate să vizioneze și programul de seară."

Și se dovedește apoi că începe coborârea, pentru că atunci când un standard este compromis, nu avem o declarație mai categorică privitoare la acest subiect ca aceea a lui C.S. Lewis, în cartea sa "Mai mult creștinism": "De fiecare dată când faci o alegere, tu schimbi partea centrală din tine, acea parte care la deciziile, în ceva inferior a ceea ce ai fost înainte și, luând vlașa ca un întreg, cu nenumăratele alegeri pe care le faci tot timpul ei, schimbi pe neobservate acest lucru fie într-o creatură cerească, fie într-una diabolică."

Fiecare din aceste fapte, aceste decizii, aceste determinări, au un efect atât asupra noastră, cât mai ales asupra acțiunilor noastre. Lewis le aseamănă cu o pecete pe suflet, pe ceea ce îl identifică: "Eul central, pe care nimeni nu îl vede în această vlașă, dar pe care fiecare din noi va trebui să-l suporte sau să se bucure veșnic."

El continuă să constate că aceste peceti nu par să aibă prea mare efect, dar în timp, tind să se extindă, devenind treptat obiceiuri.

Obiceiurile se cristalizează într-un caracter, iar caracterul determină destinul veșnic.

3. O lume care mă rănește

Privind în urmă la copilăria mea, sunt convins că am avut privilegiul.

În acel mediu fără televizor m-am putut maturiza în pas treptat cu natura. Am fost capabil să visez, pentru că mi s-a dat un dar mare: liniștea. În acele zile de demult, am învățat să apreciez singurătatea și ocazia de a comunica cu mine însumi.

O, cât de mult îmi plăcea când mama ne citea cu glas tare, ne recita din poezii mari și ne povestea ore întregi! Nu aveam decât cinci ani când am descoperit magia cuvintelor de pe o pagină tipărită. Aș sta din nou alături de mama mea, care a fost mult timp bolnavă și i-aș citi carte după carte cu voce tare, de copil. Ea niciodată nu mi-a descurajat sentimentul de curiozitate.

Mulți ani mai târziu, fiul și fiica mea, s-au născut într-o lume cu totul diferită. La scurtă vreme după nașterea lui Greg, am cumpărat primul televizor, în perioada asasinării președintelui J.F. Kennedy. Asemenea altor mii de creștini, am cumpărat televizorul cu cele mai bune intenții. Intenționam să-l ținem sub control, dar ulterior ne-am dat seama că acel ecran mic, verde-gri, ne schimba conținutul vieții. Am început prin a fi extrem de selectivi și totuși, lărgind lista emisiunilor acceptate,

ne-am trezit deodată că puneam în pericol spiritualitatea și simțul etic al copilului nostru, ca să nu mai vorbim de ale noastre.

Alexander Pope, a sesizat foarte bine acest proces, într-o epigramă a sa:

"Viciul este un monstru cu o față groaznică.
Ca să-l urăști trebuie doar să-l vezi,

Totuși, văzut prea des te obișnuiești cu fața
lui,

La început îl suportîi, apoi ți-e milă și în final
îl îmbrățișezi."

Atât de mulți, asemenea nouă, cumpără primul televizor, primul videorecorder, cu cele mai bune intenții. Vizionăm știrile și documentarele și numai programele de educație, cele literare, inspiraționale și cele despre natură. Dar aproape pe neobservate, controlul ne scapă treptat. Fiecare program suplimentar pare atât de nevinovat și, cu siguranță, nu este mai rău decât cel dinainte.

Îmi amintesc un pasaj de neuitat, dintr-una din cărțile mele preferate: "Nu contează cât de mici sunt păcatele pentru ca efectul lor cumulativ să arunce pe om departe de lumină, în străfundul nămolului. Crima nu este mai bună decât jocul de cărți, dacă și una și alta înșală. Fără îndoială, cea mai sigură cale către iad este cea gradată, o coborâre lentă, ușoară, nesesizabilă, fără căderi bruște, fără semne, fără semafoare."

Fiecare experiență de viață este raportată de lentilele camerei minții, pe banda de arhivă unde așteaptă cu nerăbdare să fie chemată. Orice dialog cu un prieten, un frate, o soră, mama, tata, rude, profesori, partener; toate cărțile și ziarele citite, toate programele de televiziune, filmele vizionate, toate versurile ascultate la radio, toate concertele, jocurile și programele la care ai participat; toată educația dată la școală, acasă și la biserică; toate scrisorile trimise și primite; toate locurile vizitate și toate scenele privite - toate sunt înregistrate de minte și computerizate pentru folosirea lor ulterioară.

Desigur, este una din minunile universului lui Dumnezeu, cum această vastă bibliotecă vie, de videofilm, este transpusă în comportamentul de zi cu zi. Ca nou-născuți, am fost, cu excepția unor tendințe moștenite, neprogramați. Totuși, pe măsură ce anii trec, devenim din ce în ce robi bibliotecii noastre interioare, constatăm că este din ce în ce mai greu să ne depărtăm de ceea ce suntem și am fost în trecut. Cât trăim respirăm și păstrăm controlul, va exista posibilitatea de schimbare - dar depinde care viziuni noi sunt înregistrate în depozitul minții.

Într-adevăr, acest veac este îngrozitor pentru creșterea copiilor. Înainte de 1960, era posibil pentru părinți să dirijeze într-o mare măsură căile minților, inimilor și sufletelor copiilor lor. Televiziunea a schimbat dramatic acest lucru, deoa rece ea reprezintă o ușă deschisă în orice

cămin din țară.

Educatorii ne spun că jumătate din ceea ce învățăm într-o viață, o facem înainte de a intra în școală. Informațiile curg în torente. Niciodată în viața copilului cunoștința nu este căutată, învățată și asimilată cu o viteză atât de amețitoare.

În acești primi ani se dă direcția vieții. Trăsăturile odată stabilite, cu greu vor fi schimbate mai târziu. Concepțiile cu privire la ceea ce este drept și ce este rău, sunt stabilite în anii preșcolari și fericit este copilul care intră în clasa întâia cu trăsături morale și etice ancorate solid în Hristos și în codul mozaic.

Când părinții abdică de la răspunderea de a fi acolo cu copiii lor, în acești ani, paguba pentru mințile, inimile și sufletele lor, poate fi ireparabilă. Prea adesea, televizorul și video-ul reprezintă o cale de a ocoli o răspundere atât de neplăcută. Și care va fi filosofia de viață transmisă de acest părinte iresponsabil?

"Primul cuvânt silabisit de el a fost numele unui show de televiziune, a învățat să silabisească "Ariel", înainte să-și pronunțe numele; a vizionat serialul "Expertul", a văzut narcomanii din Harlem și deja visează culorile roz ale serialului "Tânăr și neliniștit".

De curând și-a încercat cunoștințele de karate pe sora mai mică și și-a distrus jocul cu mașini de diverse tipuri. Profesorul de la școala de infirmerie, spune că este pasivă, fără talent

creator, nu răspunde la educație, se plictisește în recreații și este stăpânită de o neatenție alarmantă, pe scurt, foarte asemănătoare cu ceilalți colegi. Toamna următoare va atinge oficial vârsta majoratului și va începe educația profesională. Părinții încep să discute îngrijorările, când nu sunt prea ocupați cu vizionarea televizorului”.

Adevăruri și realități pe care chiar adulții le stăpânesc cu greu, sunt transmise adolescenților și copiilor, care sunt total nepregătiți să mănuiască un material atât de inflamabil. Ca urmare, cine știe câte milioane de tineri și copii și-au scurt-circuitat centrul de control moral, spiritual, educațional, prin orbirea cu realitățile adulților, urmate de folosirea băuturilor, drogurilor, sexul fără discriminare și al sinuciderii?

Adesea, televiziunea dă naștere unor copii cinici, sătui de lume, senzuali, pervertiți, care sunt jefuiți de iluziile necesare ale copilăriei și tinereții, de realitățile experienței televizate și sunt catapultați în anii de adult vizual, cu mult înainte ca ei să poată dirija acel nivel de circuit supraîncărcat.

4. Adolescenții telespectatori și sunetul întunecat al muzicii

Oriunde este vorba de adolescenți, vine în discuție și un televizor cu multe canale. După un studiu referitor la lectura în America, adolescenții continuă să nu depășească examenele standard. Ei par să nu fie în stare să se implice în studiu, să dezvolte o gândire anticipativă, să generalizeze, să tragă concluzii, să facă comparații, să-și formeze judecăți proprii sau să creeze noi idei, fără dificultăți serioase.

Mal mult, după studiile făcute de Marie Winn, ca grup, ei sunt înclinați să respingă rațiunea și activitatea intelectuală în favoarea ilogicului, inconsecvenței, lipsei de legătură și a supremației absolute a sentimentului asupra gândirii. Nu este surprinzător că sunt consumatori mari de droguri, atât legal cât și ilegal și sunt mai predispuși către senzații tari, decât să lucreze pentru un succes final. Sunt adepții unei satisfacții de moment, mai degrabă spectatori decât participanți.

În ceea ce privește tendința către gravitarea în jurul alcoolului și al drogurilor, Richard Fredericks, profesor de religie la Union College din Columbia, este convins că un motiv principal este că telespectatorii de filme tari au fost obișnuiți să privească imagini violente și rapide, dar să trăiască precum niște paraziți. Aproape că nu

mal au nici o identitate și, ca urmare, se simt goi în interior. Ei sunt plătisiți în toate relațiile lor, pentru că acestea sunt superficiale și atunci sunt pregătiți pentru droguri tari care, asemenea televizorului, le oferă senzații fără să fie nevoiți să lucreze pentru ele. Cât despre sinucideri, acest fenomen este acum unul important. Psihiatrul MaryGriffin admite că televiziunea îi face pe copii să aștepte răspunsuri rapide la orice situație și subminează abilitatea lor de a suporta frustrarea. Programele prezintă probleme serioase și apoi le rezolvă într-o jumătate de oră. Viața însă nu lucrează în felul acesta.

Nimeni nu trebuie să fie surprins de faptul că două treimi din căsătorii se încheie cu divorț. Pentru că neimplicarea este trăsătura spectatorilor T.V. și, la televizor, nimeni nu discută prea mult problemele și soluțiile.

Și ca să nu ne mai amăgim cu gândul că stăpânind televizorul ne-am rezolvat problemele, îngăduți-mi să adaug în mixajul radio MTV și scena de muzică populară. Mai întâi mi-am dat seama de realitățile schimbătoare în acest domeniu când, acum câțiva ani, am observat obiceiurile câtorva colegi, privitoare la mass-media și lectură. Ceea ce m-a șocat a fost descoperirea că vizionarea televizorului a scăzut de la treizeci de ore pe săptămână la douăzeci de ore. Vești bune! Dar vizionau din ce în ce mai multe casete video, frecventau des cinematograful, concertele și - mai important decât toate - ascultau cam cincizeci de

ore pe săptămână radio, casete, C.D.-uri și urmăreau MTV-ul. De fapt, rareori (atunci când nu se putea), erau perioade în care nu ascultau nimic.

Dar dacă tot ce fac e să asculte muzică, nu ar fi o problemă prea gravă. Problema este că prea puține din aceste versuri contribuie pe vreo cale la întărirea, formarea sau modelarea de principii pe care creștinii încearcă să le trăiască. Din contră, valorile prezentate sunt diametral opuse adevărurilor pe care am încercat să le întipărim.

Chiar și lumea academică a început să fie preocupată. Într-un articol scris în 1991 în "Chronicle of Higher Education", Scott Heller scria în legătură cu cercetările lui Karl A. Raschke, profesor la Universitatea din Denver: "Doctor Raschke, în cartea sa 'Pictat în negru', descrie răspândirea epidemiei haosului legat de satanism, care include crime sub influența drogului, crime datorate urii și sinucideri ale adolescenților. Același lucru este adevărat și de către alți savanți. Și el vede în 1960, ca fiind o întoarcere de la valorile tradiționale iudeo-creștine, la cele diabolice. 'Satanismul este terorism', scrie Raschke în cartea sa 'Pictat în negru'. Este gestația unei subculturi teroriste permanente în America, care va aduce violența și intrigile politice ale lumii vechi, în cele din urmă, în cea nouă".

El se referă la muzica "heavy metal" ca fiind plină de mesaje primejdioase și violente iar la satanism ca fiind întunericul anticulturii, partea întunecată a celor întâmplate în anii '60.

5. Creativitatea și mintea

Când vi s-a născut copilul, ce-ați căutat să vedeți mai întâi? Să vedeți dacă este perfect fizic și mintal. Ce bucurie a fost să știți că legătura sa biologică cu nemurirea era întreagă!

Mai târziu, când copilul a intrat în lumea școlii, ați avut o îngrijorare diferită. Nu cumva copilul să nu-și folosească bine capacitățile și să se dezvolte mai încet decât colegii lui. În special erați preocupat cu dezvoltarea celor două capacități cruciale: cititul și scrisul. Mult mai târziu, ați urmărit cu multă îngrijorare să vedeți dacă mintea copilului era pregătită să facă față cerințelor vieții adulte.

Din ce în ce mai des, copiii nu răspund cerințelor de odinioară și există o dovadă copleșitoare că televiziunea este cauza în multe din aceste cazuri. Studiile au scos la iveală că aproximativ 97% din copiii foarte mici sunt creativi dar, cu timpul, la aceeași copil care absolvă liceul, proporția coboară vertiginos, ajungând doar 3% creativi.

Acum trei decenii, testele verbale aveau rezultate rezonabile. Astăzi, unul din trei americani este analfabet. Băiatul vine de la școală cu o notă de la învățător. În ea, învățătorul spune că fiul se descurcă foarte greu cu scrisul și se pare că este un cititor lent și nemotivat.

După toate studiile pe care le-am făcut personal, acela care în general nu citește nu sunt nici în stare să scrie bine, căci scrierea solicită undele verbale, în arhivele cinematice ale creierului. Când un student din clasa mea de compoziție stă cu o bucată albă de hârtie și cu o privire pierdută, pot garanta aproape sigur că studentul provine dintr-un cămin în care televizorul este deschis aproape tot timpul. Un astfel de student, lipsit de timpul de liniște esențial, care citește rareori și care se inspiră din imaginile restructurate și haotice ale televiziunii, constată că este aproape incapabil să construiască un paragraf coerent și convingător.

Cititul și scrisul, asemenea altor dexterități, trebuie să fie practicate tot timpul ca să rămână eficiente. Dacă copiii cresc într-un mediu sărac în ziare, reviste și cărți, sunt șanse mari ca scrisul și cititul să le fie tare deficiente.

6. Risipirea celui mai bun dar al lui Dumnezeu: timpul

**"Privește această zi! Căci ea este viață, cea
mai reală viață;**

În cursul ei scurt

**Stau toate adevărurile și realitățile
existenței.**

Fericirea creșterii,

Gloria acțiunilor,

Splendoarea realizărilor,

Căci ieri este deja un vis

și mâine este doar o viziune.

Dar un "astăzi" bine trăit

Face din fiecare "ieri", un vis de fericire

și din fiecare "mâine", o viziune de speranță.

Privește atent, deci, această zi!

Aceasta este doar salutul apusului."

(Kalidasa)

Unul dintre autorii mei preferați, Ellen G. White, în cartea sa "Parabolele Domnului Hristos", în care tratează pe larg subiectul timpului, scrie: "Timpul nostru aparține lui Dumnezeu. Fiecare clipă este a Lui și noi ne găsim sub cea mai solemnă obligație, să-l folosim spre slava Lui. Despre nici un talent pe care el ni l-a dat nu ne va cere un raport mai amănunțit, decât de timpul nostru."

Atunci este clar că dacă există vreun aspect

în viața noastră despre care Dumnezeu așteaptă o dare de seamă amănunțită, aceasta va fi modul în care am folosit tezaurul universului, timpul. Majoritatea dintre noi risipim o mare parte din el, chiar și în lipsa televiziunii.

Însă cu televizorul este imposibil să vedem cum putem ocroti multe din vlecile noastre, căci el este cel mai mare anihilator de timp inventat vreodată.

Chiar dacă Dumnezeu nu ne-ar cere o socoteală strictă, este numai natural să dorim ca vlecile noastre să reprezinte o deosebire reală în lume. Nici unul dintre noi nu dorește doar să se fi născut, să fi respirat, să fi mâncat, să fi băut, să fi dormit, să fi crescut, să fi studiat, să ne fi câștigat existența, să ne fi căsătorit, să fi avut copii, să-l fi crescut, să fi ieșit la pensie și să fi trăit ceva mai mult și să fi murit.

Nu, fiecare dintre noi dorim ca numele nostru să însemne ceva. Dorim să ne aibă cineva în grijă când venim pe lume și după aceea.

Înainte de televizor, oamenii foloseau timpul pentru a realiza o deosebire față de ceilalți. Să crească mereu în cunoștință și pricepere, să se bucure de lucrurile simple ale vieții: de răsărit, de păsări, de lumina dragostei, de o îmbrățișare neașteptată, de ocazia de a face o mică plimbare cu un copil, de a asculta o muzică bună, de lectura unei cărți, să-și facă un prieten nou, să exploreze un drum sau o cărare, să scrie o scrisoare, să coasă o cuvertură, să ajute pe cei

din localitate să meargă la biserică, să-și ia timp să privească un curcubeu sau o floare.

Să privim acum câteva statistici:

1. S-a constatat, cu documente, că majoritatea preșcolarilor au petrecut cinci mii de ore, la televizor, înainte de intra în clasa întâi. Aceasta înseamnă mai mult decât timpul pentru a absolvi clasa întâi.

2. Majoritatea absolvenților liceului au petrecut optsprezece mii de ore în fața televizorului (cu cinci mii de ore mai mult decât au petrecut în clasă).

Așa cum am văzut în poezie lui Kalidasa, sunt trei împărțiri ale timpului: ieri, azi și mâine. Mulți dintre noi ne îrosim viața pentru că trăim în trecut, sau pentru că încercăm să anticipăm viitorul. Ieri s-a dus și niciodată nu se mai întoarce. Nici tot aurul din tezaurul Băncii Naționale nu poate cumpăra o secundă din trecut. De aceea, timpul folosit în regrete este pierdut și el. Mâine nu este o certitudine și s-ar putea să nu mai vină niciodată. Din fericiți pentru oameni, Dumnezeu n-a găsit de cuviință să ne dea cunoașterea viitorului. El ne asigură putere numai pentru astăzi, prin urmare trebuie să ne consacram orice gram de energie pe care o avem singurului segment de timp în care putem face totul - ASTĂZI.

7. Domeniile ucidătoare ale abuzului de existență

Conform unui buletin al Departamentului de Resurse Umane al Statelor Unite, un procent ulmitor de 74% al deceselor la o vârstă mai mică de 65 de ani se pot preveni. Acestea sunt rezultatul ori al unui stil de viață defectuos, ori al mediului de viață, ori al amândurora.

Abuzul de existență a fost între noi de-a lungul istoriei dar este îndoleincă că o societate s-a autodistrus cu atâta cinism cum o face astăzi. Cu siguranță, abuzul de viață merge mână în mână cu uitarea de Dumnezeu și a valorilor centrate pe Hristos.

Costul pentru societate este atât de ridicat încât este posibil ca numai costurile pentru sănătate să ducă la faliment omenirea. În timp ce tot mai mulți oameni își scurtcircuitează mințile prin abuzul de viață, rămân din ce în ce mai puțini oameni productivi, care să plătească facturile. Fiecare dispariție datorită drogurilor face viața și mai grea pentru ceilalți, deci nu este adevărat, așa cum susțin mulți dependenți că autodistrugându-se nu păgubesc pe nimeni.

Mai întâi este tutunul. Suntem informați că peste patru sute de mii de americani mor anual din cauze legate de tutun. Și acestea reprezintă numai cazurile care pot fi dovedite.

Ca să punem toate acestea într-o perspectivă

reală, să luăm seama la următoarele statistici: 58000 de soldați americani au murit în războiul din Vietnam, 55000 în războiul din Coreea, 41 7000, în al doilea război mondial și 127000 în primul război mondial.

Laolaltă, ei totalizează echivalentul unul an și jumătate de morți datorate tutunului, numai în America! Și, incredibil, continuăm să subvenționăm cultivarea tutunului și încă, mai rău, îngăduim companiilor de tutun să-și facă publicitate.

Apoi urmează băuturile alcoolice. Cine știe câți mor din cauza băuturii în fiecare an? Știu că majoritatea accidentelor rutiere au ca rezultat victime inocente. Știu că băuturile alcoolice au dovedit mereu și mereu a fi treptele care conduc spre drogurile tari. Știu, de asemenea, că din cauza aceasta se pierde anual milioane de zile de productivitate în forța noastră anuală de muncă. Știu că băutura este poate cauza majoră care duce la creșterea epidemică a violenței asupra copiilor și femeilor.

În anul 1988, am fost informați prin Associated Press, că acum copiii pot ține minte mărcile mai multor băuturi tari și aceasta se datorează televiziunii. Însemnătatea acestor stări triste de lucruri nu poate fi accentuată destul. Datorită mass-media, majoritatea copiilor văd de peste 75000 de ori consumându-se băuturi alcoolice, înainte de a ajunge la vârsta consumului de alcool.

Și, în cele din urmă, vin drogurile de tot felul, care atacă inima națiunii noastre. Astăzi ne punem întrebarea dacă șoferul autobuzului sau taxiului, mecanicul locomotivei, pilotul avionului, au fost sub influența drogurilor. Ne îngrijorăm de multe, multe altele.

Dar mai presus de toate, știind cum distruge drogul centrul de comandă al unui om, ne îngrijorăm ce efect are el asupra copiilor noștri, a rudelor, prietenilor noștri și, cu privire la ele, reacționează temerile noastre, când întâlnim una din aceste flințe imorale într-un loc singuratic, când el sau ea caută disperat bani pentru altă doză. Nu suntem siguri nicăieri.

Și mijloacele de comunicare, mai ales televiziunea, sunt direct răspunzătoare pentru o mare parte din ladul pe care îl suportăm zilnic, acest lad pe care continuăm să-l suportăm prin pasivitatea noastră - tendința noastră fără scuză de a nu face nimic.

8. Puterea înfricoșătoare a publicității

Publicitatea pe care copiii noștri o privesc nu doar contribuie într-o mare măsură la creșterea poftel, dar este plină de declarații privitoare la stilul de viață, care este cu totul opus valorilor creștine. De fapt, ele reprezintă o mare cantitate de informații greșite, mult mai pătrunzătoare decât blserica, școlle și căminele luate la un loc. 25% din programele copiilor sunt comerciale și copiii văd peste o mie de medicamente (pentru tuse, răceală, etc.) pe an.

Reclamele comerciale spun copiilor voștri ce produse determină identitatea lor, dar nu le spun și ce conțin. Un observator social a observat că, în primii douăzeci de ani de viață, un om vedea cam un milion de reclame: "aceasta face din televiziunea comercială cea mai voluminoasă sursă de informații în educarea tineretului... o reclamă comercială învață pe copilul tău trei lucruri interesante: primul este că toate problemele se rezolvă; al doilea, că toate problemele se rezolvă repede și al treilea: că totul se rezolvă repede cu ajutorul unei tehnologii (medicament, detergent, mașină, computer, etc.)" și care sunt mesajele acestor reclame atât de convingătoare?

1. Produsele, nu caracterul tău îți determină identitatea.

2. Toate problemele sunt rezolvabile, toate problemele se rezolvă repede printr-o anumită tehnologie, astfel nemaifiind nevoie de Dumnezeu.

3. Alimentele preparate repede și medicamentele vândute la tarabă sunt mai bune decât o dietă sănătoasă.

4. Vociferarea, cruzimea, lipsa de amabilitate, nesupunerea, asprimea, sunt calități mult mai dorite pentru viață.

5. Copiii și tineretul știu mult mai mult despre viață decât părinții, învățătorii, preoții și ceilalți adulți.

6. Băutura și abuzul existențial în toate modurile dau relaxarea.

7. Sexualitatea este mult mai importantă decât devotamentul și grija.

8. Pofta după ceea ce nu-ți aparține este o trăsătură de caracter de mare valoare.

9. Bătălia mass-media între bine și rău - nici o luptă

Da, nu este nici o luptă. Armatele sunt inegale. Totuși, aproape de necrezut, creștinii au rămas inerti, lipsiți de glorie în această luptă pentru sufletele lor și pentru sufletele celor dragi. Se pare că majoritatea dintre noi trăiesc în paradisul nebunilor, convinși fiind că cele ce satisfac mințile și sufletele au puțin de a face sau deloc cu comportamentul! N-au analizat creștinii întotdeauna ceea ce vedeau, nu-și pun ei întrebarea dacă cel care scrie și produc aceste programe, filme, sunt creștini sau nu, dacă împărtășesc aceste valori sau nu? Dacă au făcut-o, vor deveni cumpătați în scurt timp.

Acum douăzeci de ani, când undele trimise în eter erau mult mai curate decât astăzi, un studiu important a fost făcut de către Robert Lichter și Stanley Rothman. Ei au luat interviuri, cu multă minuțiozitate (o oră fiecare), unui număr de 240 dintre ziaristi și crainicii de frunte ai aceluia timp. (New York Times, Washington Post, Wall Street Journal, Time, Newsweek, U.S. News & World Report, C.B.S., A.B.S., P.B.S., etc.). Ceea ce au descoperit în lumina a ceea ce se produce astăzi, n-ar trebui să ne surprindă.

95% sunt albi... 79% sunt bărbați, 93% sunt absolvenți de colegiu, 55% sunt absolvenți post

liceali, 68% sunt din nord-est sau centru-nord, numai 3% sunt de pe coasta Pacificului... Caracteristica cea mai șocantă? O concepție secularistă.

50% nu au nici o afiliație religioasă, 86%, foarte rar dacă merg la biserică și numai 8% frecventează biserica... sondajul arată că ei sunt susținători puternici ai libertății sexuale : 90% cred că avortul trebuie să fie îngăduit, 54% cred că adulterul nu este rău, 76% cred că homosexualitatea nu este vinovată (85% cred că homosexualilor ar trebui să li se poată preda în școli private).

Pe tăcute, fără zgomot, în ultimele patru decenii, mass-media nu a făcut altceva decât să distrugă sufletul. Acești piloni tradiționali, școala căminul și biserica și-au abandonat rolul fără măcar să regrete.

10. Găsită în sfârșit: arma fumegândă

Acum 60 de ani, un copil care ajungea la pubertate nu văzuse nici o crimă și în felul acesta nu avea nici o altitudine față de ea dar astăzi, cu o violență atât de prezentă în mass-media, efectul asupra copiilor este zguduitor. Televiziunea nu numai că nu trece cu vederea violența, ea o și susține. Când o rețea de televiziune sau cinema începe să scadă în sondajele de audiență, prima sugestie care este dată invariabil are de a face cu prezentarea violenței.

Chiar și după ce mai mult de trei mii de studii au dovedit că violența produce un comportament agresiv la copii și adulți, rețelele de televiziune continuă să o promoveze. La ce sunt expuși copiii noștri astăzi?

1. Programele TV pentru copii includ de șase ori mai multă violență decât programele pentru adulți, mai ales desenele animate. Acum, în programele pentru copii se dă un act de agresiune la 1-2 minute.

2. Într-un singur an, copilul vostru va vedea echivalentul a douăzeci și două de zile de cursuri despre război.

3. Copiii de patru ani privesc la televizor până la opt mii de fapte violente pe an.

Nici o altă generație din istorie nu a crescut atât de mult supusă violenței. Studiile dezvăluie

că acei copii care privesc mult la televizor sunt de două ori mai predispuși să devină criminali adulți, decât cei care nu privesc. Într-un sondaj recent al A.B.C., 22% din criminalii tineri au admis că omorurile pe care le-au săvârșit erau după modelul celor văzute la televizor.

În primăvara anului 1992, a apărut în "Washington Post", un articol de fond cu privire la televiziune, intitulat "Ecranul Primordial", semnat de Don Oldenburg. Tipic pentru ultimele studii cu privire la subiect, nicăieri nu se vede o linie optimistă - de fapt, lucrurile par să meargă mai rău : "Cifrele Departamentului de Justiție, care arată rata de arestări dintre tineri pentru crimă, răpire, măcel, furt, alături de atacuri grave, a crescut cu 16% în doar doi ani.

Oldenburg a continuat să vorbească despre bomba cea mai distructivă din istoria cercetării violenței, legate de mass-media. Un alt studiu ("O lume mare, un ecran mic"), făcut de Asociația Psihologică Americană, a luat cinci ani de cercetare. Cu tristețe trebuie să spun, că descoperirile au confirmat și mai mult vechile presupuneri: copilul care privește două până la cinci ore pe zi la televizor este martorul a opt mii de crime și o sută de mii de acte de violență, înainte de a părăsi școala elementară.

În anul 1991, Leonard Eron de la Universitatea din Illinois a comparat durata de timp pe care oamenii o petreceau la televizor cu agresivitatea lor. Nu a descoperit nici o

legătură cu cele ce vedeau la 19 ani și cât de agresivi erau la această vârstă, sau la 30 de ani. Dar era o legătură strânsă între ce vedeau la vârsta de 8 ani și agresivitatea de la 19 și 30 de ani.

Dacă puterea mesajelor violente de la televizor este alarmantă, tot așa este și descoperirea din studiul care servește ca idee de bază pentru a vedea la ce risc sunt supuși copiii: "Cu cât au vizionat mai multe ore la televizor când aveau opt ani, cu atât mai grave au fost crimele pentru care erau în închisoare la 30 de ani și cu atât erau mai agresivi atunci când se găseau sub influența alcoolului și cu atât mai aspru își pedepseau copiii."

După rezultatele acestor cercetări, perioada cea mai riscantă pentru violența la televizor sunt primii zece ani. Până ce copiii ajung la o înălțime și experiență minimă, spune Leonard Eron, ei deosebesc foarte greu între ce este real, la televizor și ce este ireal.

Dar ce putem spune despre arma fumatului? Poate ați văzut la știri, nu de mult. După părerea lui Brandon Centerwall, profesor de psihiatrie și științe comportamentale la Universitatea din Washington, televiziunea este direct responsabilă pentru jumătate din cele 20000 de omucideri înregistrate în fiecare an. După teoria lui Centerwall, la zece, cincisprezece ani după ce societatea a îmbrățișat televiziunea, se așteaptă o creștere dramatică a crimelor. "Este

chiar timpul, notează el, când prima generație de telespectatori a atins vârsta adultă și se îndreaptă către anii cei mai plini de crime." El a observat lucrul acesta pentru prima dată în Statele Unite și Canada, dar gândul că se poate împlini decla rația sa, este îngrijorător.

Însă televiziunea, n-a fost preponderentă în Africa de Sud până în anul 1974. Dar după 10-15 ani, rata crimelor în Africa de Sud a atins 56%, socotind numai crimele albilor contra albilor." (Televiziunea și violența în 1992)

Centerwall a încheiat cartea privitoare la acest subiect cu statistici zguduitoare. O expunere îndelungată la televizor... este un factor causal din spatele a jumătate din omuciderile comise în Statele Unite sau aproximativ zece mii anual... Dovada epidemiologică arată că dacă în mod ipotetic tehnologia televiziunii nu s-ar fi dezvoltat, ar fi mai puțin cu zece mii de crime anual în Statele Unite, cu șaptezeci de mii mai puține răpiri și mai puțin cu șapte sute de mii de atacuri vătămătoare.

11. Prețul plătit pentru o minte confuză

După părerea specialistului în dezvoltare Harold Habenecht de la Universitatea Andrews, între "60 și 70% din creșterea fizică a copiilor este completă înainte de a intra în clasa întâia."

Ce înseamnă aceasta în mod clar este că acest stadiu foarte important al individului determină starea fizică, sănătatea, rezistența și entuziasmul pentru toată viața. Chiar și țesuturile musculare și densitatea oaselor sunt determinate în primii șase ani. Astfel, nu ar trebui să surprindă pe nimeni că, în măsura în care un copil a fost activ, a avut o statură dreaptă, a fost hrănit cu o dietă corectă, a făcut exercițiu suficient în aer liber, având și o odihnă echilibrată, va face față vârstei adulte, cu o perspectivă puternică; exact așa cum un copil care a fost slab sau obez, inactiv și care și-a petrecut o viață inactivă în casă în acești șase ani se va dovedi în mod inevitabil slab în ceea ce privește priceperea, sănătatea fizică și o atitudine pozitivă față de viață.

După Cohen și Solomon, pentru același copil pe care televiziunea îl jefulește de dezvoltarea creativității se va plăti un preț foarte mare: la vârsta de șase ani, oricine poate percepe la un copil cel puțin jumătate din puterea intelectuală, din profunzimea și din larghețea pe care o va atinge mai târziu în viață. Dacă va fi împiedicat

de televizor în acești primi ani, atunci și adultul va fi redus intelectual pentru totdeauna.

Mal departe, atât de devastatoare este această posesiune asupra minții, sufletului și simțurilor, încât telespectatorul este determinat să folosească peste măsură medicamente. Televizorul este direct răspunzător pentru o treime și, până la jumătate din copiii telespectatori pe care specialiștii îi cataloghează ca hiperactivi, adică hipernevroși - rezultatele naturale ale unui conținut de suprasarcini senzuale și a unei abilități de a se concentra asupra unui lucru mai mult decât o clipă. Un alt tip de răspuns este retragerea într-o stare de transă, așa cum este descrisă de către pediatriul Dr. T. Berry Brazelton: "Televiziunea creează un mediu care asaltează și copleșește pe copil; el poate răspunde cu siguranță la acestea, numai dacă aduce în joc mecanismele lui slăbite și în felul acesta devine mai pasiv."

12. În ce direcție se merge ?

Acum, după ce am măsurat dimensiunile problemelor cărora trebuie să le facem față, este timpul să căutăm soluții. Presupun că există multe lucruri asupra cărora putem fi de acord, fie că suntem ortodocși, catolici, evrei, hinduși, musulmani, sau budiști. Însă dacă percepem o divinitate a universului, cu siguranță că vom fi de acord că putem spera ca produsul, fiecare dintre noi și copiii noștri, trebuie să întruchipeze anumite calități: va trebui să fim etici, cinstiți, iubitori, grijulii, buni; să fim respectuoși față de cel adult, față de copii, față de cel care nu sunt în stare să se apere; harnici, inteligenți, stăruitori, inventivi, creativi, organizați; și alte capacități asemănătoare. Acestea sunt calități pe care toți oamenii le aprobă. Indiferent de religie.

Acum, după ce am stabilit faptul că toți suntem frați pe această planetă, împreună călători către mormânt, tot ce ne rămâne este să ajungem la unele soluții cu care suntem de acord.

Se pare că problema care trebuie atacată în primul rând este una care ne leagă direct de o cantitate foarte mare de timp, echivalentă cu timpul de lucru din întreaga noastră viață. Acea cantitate de timp pe care până acum am dedicat-o privitului la televizor.

Vom continua să vizionăm sau nu?

Vom lăsa pe copii să vizioneze? Pe adolescenți?

Dacă da, ce îndrumări vom institui?

Dacă nu le mai permitem să vizioneze, ce dorim să facem cu acest tezaur al timpului care ne va apărea brusc la îndemână?

13. Întrerupem circuitul

S-ar putea ca după ce ați citit materialul din acest studiu să vă hotărâți să aruncați televizorul. S-au mai întâmplat asemenea lucruri și în trecut.

Într-un studiu de cercetare, la o școală din New York, studenții au descoperit viața ca fiind plină de sens, ba chiar distractivă, fără televizor. Unii mai tineri au descoperit plăceri puțin cunoscute, ba chiar necunoscute, cum ar fi o conversație, sau lectura. Ei și-au ajutat mamele mai mult și au lucrat mai mult acasă. A fost mai puțină tensiune în familie, iar timpul pentru masă era mai plăcut.

Coleman McCarthy, reamintindu-și experiența scoaterii din priză a televizorului, a observat că, în loc să mănânce seara în fugă, familia, în număr de cinci persoane, mânca liniștită și pe indelete. Acum, familiile stau pe terenul de joacă până ce copiii sunt gata să plece. Acum, soțul și soția au în realitate timp să vorbească unul cu altul. Ei au fost îngrijorați ca nu cumva copiii să meargă la vecini să se uite la televizor - dar nu s-a întâmplat așa.

"Toți ne-am adaptat să trăim cu un străin în casă. Există oare o definiție mai serioasă a televiziunii? Nu numai că plăteam pe vânzătorul străin din casa mea, dar deseori el îmi manipula și îmi mințea copiii.... Dacă prezentatorii doresc

să-mi învețe copiii, sugerez subiecte cum ar fi ascultarea de părinți, împărțirea jucăriilor cu frații sau cu surorile, bunătatea față de animale și respectul față de bunici." (News Week, 25 martie 1974)

Dacă acestea sunt răspunsuri simple care au avut într-adevăr efect, viața ar fi mult mai ușoară. Azi nu este așa. Viața este mai complicată iar privilegiile reacționării sunt la fel de mari ca și problema în sine. Am învățat în această broșură primejdii grave care rezidă în cultura de masă de astăzi, dar sunt pericole la fel de grave de a aluneca în altă extremă, să ne izolăm într-o pseudovirtute astfel încât să ne ascundem de ispită și de cel care nu sunt la fel de buni ca noi. Nici astfel de utopie sau experiență monastică nu a avut efect pentru mult timp.

Pe de altă parte, alternativa culturală de astăzi este atât de înfricoșătoare încât dacă nu adoptăm conștient și continuu o opoziție și o direcție centrată pe Hristos, succesul nostru va fi foarte slab.

De asemenea, hotărârea noastră complicată este pe măsura complicației de necrezut a vieții noastre. Cazul de discutat este factorul de vârstă: ce este corect și acceptat pentru un stadiu de dezvoltare se dovedește a fi total greșit pentru altcineva. De aici dificultatea în creșterea copiilor, reprezentând o mare diferență de vârstă în aceeași familie. Un tânăr de

optsprezece ani nu poate fi tratat ca un copil de opt sau trei ani.

Copilaria fragedă.

Primii şase ani, în special, sunt cruciali: această perioadă atât de înfricoşătoare a răspunderii părinţilor în timpul căreia copilul învaţă jumătate din ceea ce vor învăţa toată viaţa, când condiţia fizică şi structura oaselor vor fi stabilite pentru toată viaţa şi în care trăsăturile etice şi spirituale vor pătrunde adânc în suflet şi chiar în psihic pentru ca el să trăiască viaţa cu succes.

Nu cred că acest lucru mai poate avea efect, când mass-media este îngăduită să pătrundă şi când reprezintă un glas, altul decât cel părintesc şi spiritual.

Acest procedeu va distruge inevitabil, va anihila focarul şi va stabili structura vertebrală a caracterului. Sunt deja prea multe lucruri grele de tratat. Ar fi cu mult mai bine ca cei mici să-şi dezvolte în această perioadă deprinderea de a citi, puterea imaginaţiei şi a concepţiei, decât să adopte imaginaţia prefabricată de televiziune şi expediată în minţile tinere.

În viaţa mea de căsnicie, cu şi soţia mea am ajuns cu mulţi ani în urmă la momentul deciziei, când fiul nostru, Greg, avea trei ani. El începuse să plângă fără stăpânire când mama pleca la lucru şi o lua mereu de la capăt. Am analizat

situația și am ajuns la concluzia că rămânerea ei acasă pentru copil era mai importantă decât salariul pe care îl aducea. Timp de aproape douăzeci de ani, ea a obișnuit să coasă, să învețe planul și a transcris mici reportaje stenografiate, ca să fie acasă cu Greg și, mai târziu, cu fiica noastră Michelle. Ca urmare, legătura dintre ambii copii și mama lor a fost foarte puternică. Privind în urmă și observând cu mândrie ce au ajuns copiii noștri simțim că sacrificiul a fost mai mult decât prețios și recomand și altora să facă la fel. Se poate.

Dar... dacă ar trebui să o fac astăzi, aș fi un bărbat mai puțin reticent și mi-aș asuma mai multă răspundere, adaptându-mi programul zilei de lucru astfel încât să-mi eliberez soția mai mult și să-l ofer mai multe ocazii să scape din închisoarea celor patru pereți. Astăzi, dacă bărbatul și soția trebuie să lucreze perioada de douăzeci, douăzeci și cinci de ani, când copiii cresc, ar trebui să fie o echipă unită.

A doua perioadă de șase ani.

În această perioadă nouă în viața copilului, apare o forță nouă: școala. Odată cu venirea profesorului, părintele nu mai este conceput ca fiind suprem. Noul profesor puternic și influențele relației cu el intră în funcție. Este absolut imperativ ca părinții să știe cui încredințează sufletele tinere și gîngăse ale

copiilor lor în această perioadă de creștere. Și chiar dacă știe lucrul acesta, trebuie să supravegheze zilnic experiențele pe care le fac copii și situațiile la care sunt expuși.

Până de curând, m-am mulțumit să sfătuiesc pe părinți să permită copiilor să vizioneze televiziunea pe bază selectivă, în a doua perioadă de șase ani. Dar acum, după ce am studiat unele date noi, tulburătoare, mi-am schimbat atitudinea. Acum, sfatul meu este: nici un fel de televiziune în primul zece ani. Aceasta include jocurile pe computer și cele video, proiectate pe un ecran de televizor, cum ar fi "Nintendo". Motivul este că aceste jocuri, tind să devină o obsesie, să provoace o hiperactivitate și să afecteze într-o mare măsură creșterea fizică și intelectuală a copiilor.

Am două recomandări, care să fie apreciate, una împotriva altela, cu privire la a unsprezecea aniversare a zilei de naștere:

1. Continuați abținerea totală de la televizor pentru încă doi ani, sau...

2. Îngăduți foarte limitat și controlați vizionarea.

Dacă în familie sunt copii mici, aș opta fără ezitare pentru cea dintâi sugestie. În orice caz, chiar și fără copii mai mici, aș sugera cu insistență alegerea celei de-a doua recomandări, altfel, pierderile vor depăși cu mult câștigurile.

Dacă puteți crește până la doisprezece ani un copil care să fie un cititor nesătul, să fie

inventiv, ingenios, cu un bun simț al umorului, cu standardele etice înalte, iubitor de arte, amator de petrecut timp în aer liber, dezvoltat psihic, iubitor de animale, bun, respectuos, conștient, preocupat de relația cu Dumnezeu, atunci puteți fi pe deplin recunoscător.

A treia perioadă de șase ani.

La treisprezece ani, vine timpul să introduceți pe fiu sau pe fiică în mass-media. Căci dacă nu o faceți, urmările vor fi tragice. Vor varia de la fanatismul înălțător de sine, până la excesul de vizionare. Prima este la fel de păgubitoare ca și a doua.

Cu siguranță că adolescentul va fi avut deja niște relații (la școală, la mici petreceri, programe, etc.) cu televiziunea și, cel mai sigur și dumneavoastră ați folosit ocazional video-ul, când ați găsit ceva deosebit pe care ați dorit să-l arătați întregii familii. Dar acum începeți să-l învățați pe adolescent cum să facă deosebirea între ce este bun și de valoare și ceea ce nu este bun și pierdere de timp. Va fi foarte important să slăbiți frânele încet.

La început, veți continua cu adolescentul regula de a nu viziona televizorul în serile zilelor de școală, cu unele acceptări necesare, de excepție. Fiți extrem de atenți în vacanțe, atunci când și unde încep multe obiceiuri rele, care mai târziu se dovedesc greu de părăsit.

Veți construi pe abilitățile și interesele asimilate mai înainte. Acum este timpul să ajutați la dezvoltarea acestor domenii, astfel încât copiii să devină într-adevăr eficienți, în cel puțin un domeniu. Continuați cu studiul limbajului, deoarece fiecare an care trece face ca însușirea accentului sau pronunției naturale să devină mai dificilă.

Numele Jocului este acum "Mai multe alegeri". Nici chiar acum accesul la televizor să nu fie nelimitat, căci adolescenții nu sunt pregătiți să mânuiască alegerile trecătoare și schimbările fizice la care sunt supuși. Aceștia se dovedesc a fi anii cel mai grei, datorită colegilor și presiunii televizorului, fiind tentați să încerce tot felul de substanțe dăunătoare, să accepte sexul în afara căsătoriei ca un mod de viață natural, să privească homosexualitatea ca un mod de viață acceptabil, să respingă pe Dumnezeu și biserica, drept fără însemnătate pentru societatea contemporană, să privească pe părinți și valorile lor ca fiind arhaice, etc. Dar împreună, tata, mama, copilul, întreaga familie și Dumnezeu pot fi clădiți cu succes în acești ani.

A patra perioadă de șase ani.

Nu v-a mai rămas mult de făcut, decât să fiți laolalt față de tot ce ați învățat și ați făcut în trecut. A venit timpul pentru o schimbare în

relații: de la a fi părinte, la a fi prieten, de la a oferi o lejeritate a relației, la o relaxare. Dacă v-ați făcut bine lucrul, rezultatele vă vor asigura o dobândă în bunăstarea veșnică a copiilor voștri.

14. În concluzie

Chiar și în întunericul moral care învăluie societatea noastră, fiecare din noi poate lumina un colțișor, făcând astfel un nou început. Dar privind acest studiu, puteți întreba pe drept, ce a nime se poate face pentru a schimba această societate tulburată într-una mai bună. Nu există nici o soluție?

Cu siguranță că da.

Mai întâi, eu nu sunt apărătorul întoarcerii la epoca de piatră. Ne place sau nu, astăzi trăim într-o societate electronică iar cinematograful, televiziunea, video, radio, etc., sunt realități pe care fiecare dintre noi trebuie să învățăm a le trata și a ajuta la o schimbare. Din moment ce conduc o catedră în care pregătesc specialiști mass-media, sigur că nu pot să denigrez aceste mijloace. În mod sigur însă studenții care sunt cei mai eficienți, cei mai creativi în termenii priceperii lor în acest domeniu sunt aceia, aproape fără excepție, care au fost ocoliți de mass-media în primii lor ani din viață. Partea cealaltă a monedei: cu cât au fost expuși mai mult programelor de televiziune, cu atât mai puțin sunt creativi, chiar în folosirea mass-media, în publicitate, etc.

A fost, din punct de vedere fizic, imposibil să fac mai mult decât să zgârii la suprafață în această broșură, o ediție prescurtată a cărții

"Oameni cu telecomandă" (*Remote Controlled"). În volumul acesta există un capitol intitulat "Sexualitatea și ocultul", o secțiune care tratează știrile TV și o altă cu privire la încercarea limbajului nostru.

În partea a doua a acestei cărți încerc să ofer mai degrabă soluții decât să mă concentrez numai asupra problemelor. Astfel atac subiecte cum ar fi : Copilăria - ce a fost odinioară și ce poate fi și astăzi, lectura în cămin, puterea extraordinară a cuvintelor, creativitatea, această calitate absolut neînțeleasă, un fel diferit de dragoste față de aceea pe care o oferă mass-media, cele opt cuvinte magice ale lui Rabbi Hillel, administrarea timpului și o încheiere cu totul deosebită, numită "Izvoarele Minunilor".

Să facem împreună o deosebire reală în viața noastră și să restabilim căminul ca centru al societății. Prețul afacerii este, ca de obicei, cu nimic mai scump și nici mai ieftin decât creșterea noastră ca oameni civilizați. Dacă ne vom uni forțele vom putea schimba lumea în mai bine.